

น่าแปลกที่ว่าคนส่วนใหญ่ในทุกวันนี้ก็ยังเดินทางไปไม่ถึงหลักธรรมอันแท้จริงของพุทธศาสนา มัวไปหลงยึดติดอยู่กับองค์พระพุทธรูป พระสงฆ์ เครื่องรางของขลัง หรือเกจิอาจารย์ชื่อดังจากสำนักต่างๆ กลายเป็นว่าสิ่งเหล่านี้ได้ดบังพระพุทธรูปเจ้าไปหมดสิ้น แต่พระพุทธรูปตามแบบของท่านพุทธทาสคือ “พุทธะ” ซึ่งหมายถึงจิตอันรำลึกแล้ว ถึงพระผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน อยู่ด้วยธรรมของพระองค์นั้น เพราะพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ที่แท้จริงหมายถึงภาวะแห่งความบริสุทธิ์แห่งจิตใจ ฉะนั้นความปรารถนาที่จะพรางจิตออกมาจากเครื่องห่อหุ้ม ผูกพันทุกๆ อย่างนั้น จึงเป็นความปรารถนาที่มีรากฐานแน่นแฟ้นและเป็นความปรารถนาที่บริสุทธิ์ยิ่งกว่าความปรารถนาที่จะติดแน่นอยู่กับสิ่งเคารพบูชาอันเป็นแค่เครื่องสมมุติ

เป็นที่ทราบกันโดยชัดแจ้งแล้วว่า พระพุทธรูปองค์ใดที่สร้างเสร็จ คือ “ความจริงอันประเสริฐ” ท่านพุทธทาสชี้ให้เห็นว่า “ความจริงอันประเสริฐ” นั้นหมายถึงความถึง “เท่าที่จำเป็นแก่การพ้นทุกข์” จะเห็นว่าชีวิตเราเมื่อมาพิจารณาแล้วเต็มไปด้วยกิเลสตัณหา และจิตใจมีแต่ความสับสนวุ่นวาย มักยึดติดอยู่แต่ในเรื่อง “ตัวกู ของกู” หากเรานำหลักการดังกล่าวมาเป็นเครื่องมือในการกำจัดกิเลสที่มีอยู่ในจิตใจให้บรรเทาเบาบาง ก็เท่ากับพอกจิตใจให้สงบเยือกเย็นลง ไม่ว่าวนอยู่กับวัตถุนิยมหรือทรัพย์สินเงินทองกลายเป็นคนหลงโลก จนแยกไม่ออกว่าสิ่งไหนคือความพอดีพองามและสิ่งไหนคือคุณธรรมจริยธรรมที่ควรยึดเหนี่ยว

การกำจัดกิเลสภายในจิตใจเป็นเรื่องจำเป็นต่อชีวิตอย่างยิ่ง นั่นหมายถึงการรู้จักทำจิตใจให้ว่าง ตามปกติจิตใจของคนเราไม่อยู่นิ่ง ชอบคิดโน้นคิดนี่อยู่ตลอดเวลา ดังนั้นจำเป็นต้องใช้ “ปัญญา” เป็นตัวกำหนด มี “สติ” เป็นตัวกำกับ และ “สัมปชัญญะ” เป็นตัวกำราบ พึงได้ง่ายๆ ว่าพยายามทำจิตใจให้ว่างจากกิเลสและความยึดมั่นถือมั่นโดยไร้อวิชชาครอบงำ

<https://chaosinbooks.wordpress.com/2009/08/17/ปล่อยวางอย่างพุทธทาส/>

คัดลอกจากกลุ่มไลน์ "ทำดีเพื่อพ่อ" นำเผยแพร่โดย Sikhant